

Posudek vedoucího práce

Katedra fundamentální a dogmatické teologie

KTF UK v Praze

EDUARD FIEDLER

Po stopách trinitární christologie: Christologická analýza vybraných

Textů Klause Hemmerleho v kontextu jeho života a působení

Předložená diplomová práce má celkem 133 započítatelných stran, což vysoce překračuje kritéria kladená na tento druh kvalifikačního elaborátu. Práce je rozčleněna do velmi obsáhlého úvodu, dvou kapitol a závěru.

Úvod je myšlenkově zajímavý, nicméně jeho rozsah 24 stran výrazně překračuje úzus, protože maximum pro tuto partii by mělo být zhruba deset procent celkového počtu stran. Autor v této pasáži bez jakéhokoli uvedení zkoumá svízelný problém ontologie v teologii, potažmo christologii. Neměla to být spíše jedna z kapitol? Neměl nás autor pokorně uvést do svého snažení? Mým pocitem je, že sem kolega Fiedler na toto místo zařadil určitou pasáž, která vznikla v rámci jeho doktorandského studia v oboru filosofie. Úvahy o propojování ontologické a dějinně historické stránky christologie jsou sice zajímavé, nicméně platí, že myšlenkové snažení tohoto zaměření je v teologické christologii přímo dáno Novým zákonem a následně patristickou christologií. Jde ještě o to, jakou ontologii chceme aplikovat, protože vedle otevřené ontologie existuje také ona školácky do sebe uzavřená, která mimo jiné může christologii, následně pochopitelně i spiritualitu, notně deformovat. Jako příklad bych uvedl diferenci mezi konkrétní osobou a kategorií osoby, které si v minulosti mnozí christologové vůbec nebyli vědomi. Další překérní otázkou je, proč radostná zvěst, která má směřovat k univerzálním horizontům, závisí tak silně na určité filosofii. Není to v rozporu s její univerzalitou? A není to náhodou tak, že Nový zákon svým způsobem implikuje určitou velmi originální filosofii dějin, určitý latentně filosofický přístup k tajemství osoby? Pak by ale ontologie nebyla dána tolik zvenku, protože její specifická tvářnost by vycházela přímo z evangelií a listů. Neměl by tedy být při zkoumání tohoto problému mnohem více zohledněn skripturistický moment?

Následuje první kapitola (s. 33-76), kde nás autor seznamuje s životními osudy a dílem K. Hemmerleho. Daná partie má mnoho společného s bakalářskou prací téhož autora, která byla hodnocena velmi pozitivně a stejné hodnocení by mělo platit i nyní. V práci ovšem postrádám vyjasnění vztahu této práce k předchozí, bakalářské práci.

Druhá kapitola nese název „Christologie podle Klause Hemmerleho“. V titulu celé celého díla se nachází vymezení předmětu zkoumání jako „vybrané texty K. Hemmerleho“. Podle jakého klíče byly dané texty vybrány? Kde je zdůvodnění proč právě tyto, a ne jiné texty? Řeší se tu problém ontologické a trinitární christologie, anebo zkoumáme dílo K. Hemmerleho? Kdy mluví Hemmerle, a kdy hovoří svým způsobem sám za sebe kolega Fiedler. Osobně se domnívám, že autor sice velmi efektně exhibuje, nicméně srozumitelnost pro čtenáře a skutečný potenciální dopad spisu na čtenáře

a jeho život není až tak oslňující, jak by se na první pohled mohlo zdát. Méně je někdy mnohem více. Pravá hloubka se vyznačuje prostotou.

V závěru se více méně popisně shrnují základní rysy Hemmerleho christologie. Upřímně řečeno schází mi zde kritický odstup a srovnání s jinými přístupy k propojování christologie a soteriologie, protože Hemmerleho cesta určitě není tou jedinou.

Celkové hodnocení je jistě velmi pozitivní. Autor pracuje s cizojazyčnými pramenným materiálem i druhotnou literaturou. Jeho myšlenkové a vyjadřovací schopnosti jsou na velmi vysoké úrovni. Přesto se domnívám, že práci by prospěla větší věcnost, přísnější heremeneutické „řemeslo“, nepředstíraná skromnost ve výrazu, protože vzletné formulace leckdy sdělují ne příliš přesně to, co se dá vyjádřit úsporněji a hlavně z hlediska srozumitelnosti mnohem efektivněji. Práci pochopitelně doporučuji k obhajobě.

Praha 25. 8. 2018

Prof. C. V. Pospíšil